

حسینیہ غفران مآب طاب ثراہ

”حضرت غفران مآب کے حالات لکھتے لکھتے میرا دل بھر آیا اور ان کے اس متبرک یادگار کا خیال آیا جو امام باڑہ غفران مآب کے نام سے موسوم ہے جس کی عظمت و جلالت کا اظہار میں نے ذیل کے چند اشعار میں کیا ہے۔ وہ یہ طبقہ ہے جس میں علم و حکمت کے بیش بہا خزانے مخفی ہیں اگر کسی دوسری قوم کے قبضہ میں ایسی زمین ہوتی تو یقیناً اس کی عمارت قابل دید ہوتی۔“ (عزیر لکھنوی)

ہیں زیر زمیں از عالمان باصفا محفل
چہ محفل؟ قدسیاں بگرفتہ در ہر گوشہ اش منزل
بہنگام خموشی ہم بود از قصہ ہا ناقل
سوالے کن ز خاک خفتگان یا ایہا السائل
بتاریکی مدفن ہر یکی زانہا مہ کامل
چہ محفل؟ قبلہ اصحاب ایقان ہر کہ شد داخل
حکیم و فلسفی و منطقی و واعظ فاضل
ولے از خاک شاں جو شدم در یائے بے ساحل
ہمیں جائے تو باشد فائتہ یا ایہا الغافل
سواد منظر شہر خموشاں را تماشا کن
کشادہ ہر طرف بابے ز علم مرتضیٰ بنی
بہر جا دور دور اصفیا و اتقیا بنی
بیا! تا جلوہ اسرار علم کبریا بنی
بہر سردابہ نور مرتضیٰ و مصطفیٰ بنی
بذرات لحد اجرائے قلب باصفا بنی
بہر جا خیل خیل از پارساؤ اتقیا بنی
ملاذ الخلق ما حامد حسین مقتدا بنی
بخاک شوستر تا کیمیائے علم را بنی

دی بگذر مخلوت خانہ غفران مآب ایدل
چہ محفل؟ عرش از وے اکتساب جلوہ می خواہد
چہ محفل؟ شرح اسرار نہاں پیدا شود از وے
چہ محفل؟ میدہد از بے زبانی شرح صد معنی
چہ محفل؟ روش چرخ مکوب آں چناں رخشاں
چہ محفل؟ کعبہ ارباب عرفاں ہر کہ رفت آنجا
فقیہ و ناقد اخبار، ادیب و شاعر ماہر
بہر یک گوشہ جا بگرفتہ می خوابند در راحت
شکستی عہد تقلید و گستی رشتہ الفت
بیا آبادی این دشت ویراں را تماشا کن
بیا! در این حسینیہ کہ صنع کبریا بنی
بہر سو مخزنے یابی ز آیات الہیہ
بلا تشریح ایں ذرات ارضی گر رواداری
مدائن از علوم انبیا در ہر کنف یابی
بخاک آغشته می بینی دماغ عرش پیما را
بہر سو معتکف بینی خداوندان تقویٰ را
نشان مرتضیٰ العصر و مجاہد فی سبیل اللہ
نگہ کن مرقد استاذ کل مفتی علامہ

چناں می تابد از صبح کفن ہر پیکرے ایں جا
کفن پوشاں بہیں ہم چوں جمانہا غلاف اندر
قدم از سر بنہ تا می توانی قطع ایں منزل
بہیں ایں بقعہ کاں ہم پایہ خلد بریں باشد
بسوے خود دل مامی کشد ہر ذرہ ایں جا
ز بے برگی خود ایں ارض مقدس شکوہا دارد
ہنوز از رفتگاں یک خوردہ آثار و نشاں باقیست
الا! آرامگاہ قدسیاں اینست بیاتنگر
بہشت شرع شد دار السرور لکھنؤ ازوی
بخاک ہند نقش اولیں او شگرف آمد
مدادش قطرہ زن چوں رشحہ ابر بہار آمد
نگہ کن سید علامہ را در خواب گاہ او
نشاں گر از مزار حضرت سلطان دیں خواہی
ہمایوں مضجع رضوان مآب آل خاصہ یزداں
بیکسو مدفن اخلاف آن علامہ دوران
ز انوار الہی جلوہا پیش نظر دارد

چراغ شاں مگر در زیر دامن قبا بینی
بسر عمامہ یابی نہ بردوشش عبا بینی
چناں یاللعجب ایں رہبراں را زیر پا بینی
بخاک ہند اگر خواہی زمین کربلا بینی
بداں آئیں کہ اندر گاہ جذب کہریا بینی
مگر ایں غفلت و ناقدردانی ہازما بینی
جمال ماہ کنعانی بگرد کارواں باقیست
منام حضرت غفران مآب آل مہر دیں گستر
طریق جعفری از گوہر او یافتہ زیور
کشاد از ہر کراں در درسگاہ شرع صد دفتر
چمن از خون گل رنگ شہیداں اندراں مضمر
کہ آثار جلال از مرقدش پیدا شود یکسر
پائین ضریح خامس آل عبا بنگر
کہ مضمر بود در کلکش نہیب ضربت حیدر
کسے تاج شرف بود و کسے در مجد سر دفتر
بہر پہلو ہزاراں اختر و شمس و قمر دارد

اہل علم حضرات کے لئے نور ہدایت فاؤنڈیشن کا ایک نایاب تحفہ!!

حکیم الامت علامہ ہندی آیۃ اللہ سید احمد نقوی مجتہد طاب ثراہ کی بیش بہا تصنیف!

”انسان اعظم“

جلد ہی زیور طباعت سے آراستہ ہو کر منظر عام پر آ رہی ہے جس میں مولائے کائنات حضرت علی ابن ابی طالب علیہ السلام کی سوانح اور اقوام عالم کے محققین و دانش مند حضرات کے امیر المومنین سے متعلق خیالات موجود ہیں۔